

SÜMEG ÉS VIDÉKE

Megjelenik minden vasárnap.

Szerkesztőség és kiadóhivatal:

Sümege, Horvát Gábor könyvkereskedésében.

Előfizetési árak:

Egész évre 8 K, félévre 4 K, negyedévre 2 K. — Egyes szám ára 20 fillér.

Hirdetések egység szerint.

A nyílt tér sora 1 korona.

Amirői beszélni kell.

Szabad-e most arról beszélni, hogy egy kilogramm cukor ára egy korona? Azt mondják és írják, hogy a törtélem szellője zörgeti az összeszűgürödő faleveleket, a csatatereken a jövendő alapjait rakosgatják, hősök hősi halált halnak, az erények tündöklő csillagai szállanak föl a mennyek felé, a haza és becsület fölséges igéi izzanak minden ajkon — lehet-e ilyenkor azon lamentálni, hogy a cukor megint drágább? Nem szentségtörés-e a gyomor dolgával bibelődni akkor, amikor a szivnek mindegyik dobbanása egy-egy hőskötemény kenyér, cukor, kávé s egyéb elsőrendű szükségletek nélkül meg tudna születni. A siralomnak ez a völgye azonban már úgy van berendezve, hogy a legideálisabb lelki virágok is csak úgy tudnak kihajtani, ha gyökereiket a legprózaibb dolgokkal vesszük körül.

Ezért éppenséggel nem üt el a nap színétől az olyan beszéd, amely a tojás árváltozatait a döbbenet hangján tárgyalja. Szorosan a nap krónikájához tartozik tehát, hogy Sümege a tojás ára huszonnégy óra alatt ötven százalékkal emelkedett, valamint az is, hogy egy kilogramm nullás lisztet hatvan fillérért mérnek.

Akik igen jól értik az adás-vétel

nevezetű műveletet, azt állítják, hogy a tojás, liszt és még néhány élelmiszer magas árát nem a kereslet és kínálat természetes játéka szülte.

Ha a kereslet és kínálat — mondják ezek az urak — szabadon, mesterséges kötelékek nélkül érvényesülhetne, akkor a cukor például ma olcsóbb lenne, mint tavaly ilyenkor volt. A tojás és liszt ára pedig a múlt évjénél magasabb nem lenne. Hogy még sincs így, ennek a spekuláció az oka. Az egy kézben összefutó áruk olyan árban kerülnek a piacra, mint amilyent az az egy kéz rájuk szignál. Nekik a versenytől nem kell félnie, mert azt már régen lehetetlenné tette.

Az az egy kéz lenne tehát a hibás. Alighanem ez az igazság. Emlekszünk rá, amikor a háború megkezdődött s vele együtt az élelmiszerek árát is felszöktették, beszéltek róla — az újságok meg is irták — hogy a főváros lefoglalta az egy kéz léíztkészleteit. Így akarta megakadályozni a kezét abban, hogy a liszt árát gusztusa szerint fölverhesse. Mi történt ezután ezzel a lofogalással? Titok. De, úgy látszik, tökéletlen lehetett, mert ennek ellenére a nullás lisztet ma hatvan fillérnél olcsóbban nem adják. Valószínű tehát, hogy a fővárosnak az egykezi spekuláció ellen kihuzott kardja végképpen kicsorbult. Tudvalevő, hogy nemcsak a liszt,

de mindenfajta élelmiszeruzsora ellen szintén nagyban fente azt a kardot, eddig azonban még egyetlen uzsortát sem terített le vele. Akkor mikor először kihuzta, a művelt uzsorások megrettentek ugyan és nem merték a közönség vérét annyira szívni. Később mikor látták, hogy veszedelemben egyáltalán nem forognak, mesterségük a legváltozatosabb színárnyalatban kapráztatta el a közönség szemét.

Ma az ország szegény népére — csak igen kevésen — nem tartoznak ide — teljes sullyal nehezedik az élelmiszerekkel való üzérkedés. S hogy reménye sincs az istenadtának a föllelegzésre, legjobban bizonyítja, hogy utcán, villamoson és kávéházakban rezignáltan járnak szájról-szájra az egy kéz hadi bulletinjai.

Hallotta? — mondogatják egymásnak — most már a tea is drágább lesz. Hazafias Bank összevásárolta az összevásárolható teát és nemsokára hozzálát a srófóláshoz.

A tea, az csak tea — hangzik a válasz — de a vidéket most ügynökök járják be, akik egy nagy cég számára a hüvelyes veteményeket vásárolják össze. Mi lesz itten, ha erre a vásárra megisszák az áldomást?

Egy-egy kéz mindenre ráteszi a kezét: teára, babra, lepedőre, kávéra, kenyérrre, szénre, cukorra, zsirra, mindenre, amí nélkül hoszonnégy óraig

Sebesültek közt.

Sajtóhadiszállás, október.

A kapu előtt sárga aulszágeros román bakák ácsorognak, legtöbbször kampós bot a kezében, a vöröskeresztes dámáktól kapták. Kinek a feje van be, — kinek a karja felkötve. Arcukon a becsületesen teljesített kötelesség nyugodt derűje. Kevés közöttük az elégedetlen, rémlátó; a legtöbbje büszkén és jókedvűen beszél az elmúlt nagy napokról. Krassnikról, Kielcyról, Tomasowról, Zamosról, Komarowról, Grodekról. Csupa roham, csupa győzelem. A satanoviak, bródiak, lebergiek csak itthon tudták meg, hogy visszavonultak; amikor meppen, karon, lábon érte a golyó, még ütötték, verték az ellenséget.

A seb az semmi. Bekötötték, begyógyul, indulás lehet megint egy-kettőre. Fájt a golyóbis? Nem érezni, csak egy lökést. Ha vér nem folyó, és zse sem venné. Jól bekötötték? Hát ennyival volt-e mindig? Volt sok, amikor volt. Jól bánnak itt az emberrel a kórházban? Az Isten megáldja a derék nagyságakat. Hát a tiszt urak a táborban? Elhiszem azt. Az enyém.

És itt mindegyik tud valami kedveset, megírtat az ő hadnagyáról, kapitányáról.

Bámulatos. Mindezek az emberek korcsmai verekedés után és előtt hihetetlenül pózolnak. A csatáról úgy beszélnek, mint va-

lami bucsuról. Hogy a vérüket ontották, ontják és fogják ontani a »hazáért« az olyan természetes valami, mintha ágyuszó mellett élték volna egész ifjúságukat. A tartalékosokat sorra kérdezem, van-e választójoguk? Alig egynek, kettőnek.

Amint felérek az elsőemeleti folyosóra, Tosca nagy áriája üti meg a fülem. Belépek az első nagy terembe, a könnyen sebesültek-nél vagyok.

Negyven ágy áll négy sorban egymás mellett. Közepén üres négyszög, sarkában kerek asztal, rajta óriás gramofon. A gramofon körül vagy tíz baka hallgatja nagy műveltséggel Puccini remekét. Az egyik tartalékos ész nélkül forgatja a ládából kinyúló indító emeltyüt, verklínek nézi. Egy lóca körül három man dominóznak s az ágyak dőlve vagy tizen tábori levelezőlapot írnak. Ágyban fekvő beteg alig van kettő-három, az egyik csáját iszik s omlós kiflit harap, nagyokat, amelyeket az ápoló nővér nyújt a szájához.

— Hát a balkezének mi baja? — kérdelem.

— Most vitte le róla a doktor úr a kis ujjamat.

— Fájt nagyon?

— Jobban fájt annak a muszkának, akit hason szurtam.

— Hát aztán van étvágya most, amikor úgy megszennvedett?

— Hogy van-e?

Nem folytatta, hogy ki ne hűljön a csájja. Persze sorra veszem egyenkint a vité-

zeket. A sebesülésről nem szívesen, inkább fitymálva beszél valamennyi, mintha szeggyelene. De annál többet — s megvallom, nem győztem csodálni, — arról, hogy »mikor meggyünk már?«

Áttekintünk a súlyosan sebesültek folyosójára. A folyosó közepe táján az udvarra nyíló ablak mellett egy szármolyon alakatlan tömeg gubbaszt. Csak mikor lépteink egészen odaérnek, halk beszédünk neszére válik ki belőle egy keservesen síró uriaszony formája. Soha még kétségbeesést arcon ennyire kifejezve nem láttam. Ha köszívűek országában állítanak ki az út közepére, itt sem akadna talán utas, aki szótlán haladna el mellette.

— Miért sír, nagyságos asszony?

A hölgy egy darabig reám ejti inkább, mint irányítja fáradt nézését, véraláfutott szeme mintha élettelen volna, szájaszéle az emberfeletti fájdalomtól szinte gunyosra görnyed.

A fiam. Az én drága szép fiam.

— Sebesült hős fiát ápolja, ugy-e?

— Ápolom?

Nedves kis kendőjével megtörli szemét homlokát, szájaszélét.

— Igen, ápolom. Ma. Talán még holnap.

Aztán vége.

— Olyan súlyos az eset?

— Én már semmit sem tudok, csak egyet: ezt a kintlódást már nem sokáig állom. Eleinte úgy volt, hogy megoperálják, aztán ha-

nem tudunk meglenni. Ennek azután az a következtetése, hogy az áldomás megívása után a fogyasztók egyik napról a másikra, kellemetlen meglepetések érik.

Az uzsorások fiskálisai ugyan váltig állítják, hogy a meglepetések a háború természetes következményei. Nincs munkaerő, a szállítóeszközök száma megcsappant: ennek tulajdonítható a rendkívüli áremelkedés. Erre az elég gyakran előkerülő évre igen találó példát citált valaki.

Volt Budapesten egy bank — beszélte — amelyiknek volt egy dióosztálya. Ez az osztály összevásárolt annyi diót, amennyit birt s azután úgy fölverte a dió árát, ahogy csak bírta. Nyolcvan krajcár volt ilyen időtáiban a dió kilója. A bank megbukott, vele halt, persze, a dióosztály is. Most háború van, szállítóeszközök megdrágultak, munkaerő sincsen, de azért a dió kilója olcsóbb mint 60 fill. Mert most a fogyasztó és a termelő közé nem feküdt oda a spekuláció.

Majdnem mindegyik uzsorás arról ki lehet így mutatni, micsoda eszközökkel fogantatták. Ha a háborús viszonyok rendítették is valamit az áron, ez úgy hasonlít az „egy kéz szülte árakhoz, mint a gyertya fénye a lángokban álló házsorokhoz.

Sajnos, a hatóságok nem sietnek azoknak a vizipuskáknak az elővontatásával, amelyeknek segítségével ezt az óriási tüzet elolthatnák.

Halottak emlékezetére, — az élőkért.

Közeledik szépen, csendesen a Mindenszentek ünnepe. Az idén tán szomorúbban és csendesebben jön mint eddig.

Hiszen annyi új halottunk van, messze idegenben, ahova tán sohasem jutnak el a hozzátartozók azoknak, akik ott nyugosznak. Mennyi szegény özvegy és árva maradt

kenyérkereső nélkül már eddig is. S mennyi dolgos kéz sínylődik sebesülve, lázbetegen mindenfelé a kórházban; s mennyi lesz még!

Az újságok már megpendítették egy nemes grófné eszméjét, aki a mindenszenteki díszes koszorúk stb. árát: az élőknek, a sebesülteknek, az itthonmaradtaknak óhajtja adatni.

Hát ennél szebb, nemesebb és fényesebben világító emléket senki nem állíthat kedves halottjának, mintha bizonyos összeget áldoz a haza oltárára, ezekben a súlyos időkben. Legyenek a sírok egyszerűbbek, az imák áhítatosabbak. S a temetőben levő halottjaink sírjának a legszebb dísz, a legnemesebb kegyelete az lesz, ha szegény betegek enyhülést nyerhetnek; vagy a hátramaradtak kenyérhez juthatnak abból az összegből, amelyet halottaink emlékére adunk — az élőknek, kik erre rá vannak szorulva.

Nézzük csak hányféle adakozhatunk a koszorúk árából:

- 1) a sebesült katonáknak,
- 2) az itthonmaradtaknak,
- 3) az elesettek hozzátartozóinak,
- 4) a harcosoknak meleg ruhára; mind-mind egyformán nemes, magasztos célra megy adományunk... s mindenhol nagy-nagy szükség is van rája.

Bizony ezeknek a mostani időknek rendkívüli eseményei igénybe veszik minden ember jószívűségét, akiket a sors keze valamivel könnyebb helyzetbe dobott, mint a fentebb elsoroltakat. S kötelesség, a legszebb kötelesség az, amit az ilyenek leróhatnak a hazáért... az embertársakért.

Ugy gondoljuk meg is értik minden körben, minden jobb és jómodú, pláne gazdag házában, hogy amikor ezt a kötelességet teljesítik, akkor adóznak legszebben, legmagasztosabban szeretettel elhunytai emlékének. — Akkor világít legfényesebben a kegyelet lángja a kedves halottak sírján. S minden virágnál szebb virág ez öröm és hála rózsája, melyet adományunkkal: a szegények, vagy sebesültek arcán fekasztunk.

Most amikor már szépen, csendesen, bánatosan közeledik a temetők ünnepe, azért írjuk e sorokat, hogy figyelembe véssenek mindenkitől, akinek egy vagy több szeretett halottja van s aki ezeknek sírját a kegyelet virágaival szándékozik feldíszíteni. Nemesebben, szebben és humánusabban, emberekhez méltóbban soha nem róhatjuk le a szeretet és emlékezés adósságát mint így, ha a fentebb említett célokra adakozunk.

És emellett valamennyire lerójjuk kötelességünket a hazával szemben is, mi akik itt-

lasztgatni kerdték, most már senki sem beszél róla. Tudom, hogy ez mit jelent. Isten bocsássa meg bűnömet. De bár csak vége volna.

— Hol érte a seb?
— Shrapnellgolyó a hátgerincben, a velőig hatolt, megbénult egész alsó teste. Szegény fiatal teste.

— És eszméletnél van szegény fia?
— Tökéletesen. Most olvassa fel a legénye a reggeli lapok sürgőnyeit. Egyéb sem érdekl.

— Nagyságos asszony, újságíró vagyok s mégsem a kíváncsiság hajt, amikor azt kérdezem, meglátogathatnám-e a beteget? Hátha megnyugtathatnám azzal, amit el tudnék mondani harcterről?

Az asszony benyitott a szobába, majd néhány másodperc múlva kiszólt éretem a folyosóra.

Az első pillanatban elámultam. Az a nő, aki ajtót nyitott, nem volt többé ugyanaz, akit odakünn láttam. Egy derűs, mosolygós, hangosan kacagó, mókázó, igazi bécsi asszony állott előttem, minden szava móka, tréfa, ugratás.

— Bemutatom önnek a család hőseit: az én Franzlmat. Jól vigyázz magadra Franzl, ez az úr újságíró, tehát veszedelmes!

Az ágyban állig betakarva, feltűnően csinos, szőke, kékszemű, husz-huszonnégy esztendő fiatal ember feküdt, rendesen megfésülve, frissen megberetvélva. Udvarias, kissé bágyadt mosollyal nyujtotta ápoltt keskeny

kezét. Leültem az ágy szélére. Az édesanyja példáját követve hangosan, jókedvűen kezdtém mesélni a grodeki őtzer fogolyról, ágyuról, zsákmányról, az új frontról, a németek párisi ostromáról, legközelebb várható segédcapataikról, kilátásainkról, a szerbek kiveréséről stb. stb.

— Most hallottam meg először a hangját.
— Siehst du, Mamerl, wir werden siegen!
— (Látod anyus, győzni fogunk!)
— Látja, hogy kipirul az arca ennek a kis haszontalan hősnak? Most már a lábát is mozgatja. Ne tagadd, jól láttam. Persze velem unatkozik, mert nem tudok a harcterről semmit.

És egyszerre se hossza, se vége nem lett a jóízű csacsogásnak. Családi intimitások, utazási epizódok, Franzl összes eddigi flirtje, mindre rákerül a sor. A fiu bágyadt mosollyal hallgatta, szemével simogatta hálásan az anyját, a lelkével csókolta a szerencsétlen komédiást.

— De most — szóltam — a főhadnagy urról szeretnék hallani egyet mást. Szabad? Lehet?

Az ifju hátranyult a párnájáért, kissé a feje alá igazította, úgy látszott, mintha beszélni készülne. Hallgatott mégis. Majd előhitta az ajtó mellől ordináncát.

— Erzählen Sie! (Mondja el!)

S az ordinánc beszélt:

— Szeptember 11-én történt a grodeki csatában. A... tábori tüzérezred 3 batteriája az erdő szélén állott és a szemközti

hon kényelemben várjuk hogy: mi lesz a vége ennek a nagy küzdelemnek, melyet fiaink a vérük és életük feldőzösdásával folytatnak: értünk a mi jóvoltunkért, a nyugalomunk és kényelmünkért. Hát ami kötelesség az adakozással reánk maradt, azt igyekezzünk viszont mi is leróni — az ő kincsüknek enyhítésére; vagy itthamarad özvegyeik s árvák sorsának valamelyest való megjavítására... mert ez így illik, így való, ennek így kell lennie, mert ez a mi adósságunk, mert most megnehézedtél felettünk az idők járása.

És igazán szép szomorú napon a Mindenszentek napján, — elhunyt kedveseinkre való emlékezéssel, tehetjük most a haza oltárára filléreinket és szebb, fényesebb, méltóbb díszet nem is állíthatnánk az ő emlékükhöz ezzel az élőkön is segítünk egyuttal.

Németh Böske.

Hadvezetés télen.

Közeledik a tél. Ezelőtt megtörtént, hogy a hideg évszak beálltával az ellenfelek téli szállásaikba húzódtak és abbahagyták a hadműveleteket. Az 1812. évben Schwarzenberg még megóvhatta seregeit ilyen módon a hideg okozta szenvedésektől; hónapokig állt az ellenséggel szemben és egyetlen egyszer sem intéztek ellene támadást. Hogy a tél most is pihenőre kényszerítene a harcoló feleket, az épséggel nem valószínű.

Sok háborút küzdöttek végig tél idején, hasonló klimatikus viszonyok között, mint amilyenekkel Lengyelországban kell számolnunk, pedig akkor a katonák felszerelése és ruházata sokkal rosszabb volt, mint ma.

A legismertebb téli hadjárat Napoleon 1812-iki orosz háborúja. Ez a háború tulajdonképpen nem is érdemli meg a téli hadjárat nevet, mert már december 12-én véget ért; Ezen a napon lépték át Murat menekülő seregei a Nyement.

Igazi téli hadjárat volt az 1813. évi franciaországi háború, amely december végén indult meg; 1830—31-ben a lengyelországi hadjárat; 1848—49-ben a magyar szabadságharc; 1864-ben a dániai háború; 1904—905-ben az orosz-japán háború és végül a két év előtti Balkán háború.

A lengyelországi ősz enyhe és napos; szeptember hónap és október első fele rendszeren meleg és száraz. Azután hat rossz hét következik esővel, fagygal, hőesséssel. December elején rendszeren beáll a bórászhoz hasonló keleti szél. A lakosság alig tud vé-

ellenséges tüzéséget lövöldözte. Az én főhadnagy uram, mikor jött a parancs, hogy ő megy előre a batteriához, főttyentett egyet örömben s rágyujtott egy cigarettára. Én is vele mentem, hogy a közelébe maradjak. Aztán kiálltak az ágyuk közé, egészen a fák elé, jobbról Krajcsi alezredes úr, balról Gál kapitány úr, az én főhadnagy uram közepén. A shrapnellek csak úgy röpökdtek. Egyszerre csak az egyik pont a tiszt urak feje fölé, vagy öt méterre pukkant széjjel. A tiszt urak valamicskét lehajoltak a felső testtel mind a hárman. Mire a füst eloszlott, ott állottak az ezredes ur meg a kapitány ur is, kicsit távolgyotak. A gazdátam nem láttam. Mire odaszaladtam, ott találtam a földön véresen. Amint lehajolt, pont a lába közepén érte a lehullott golyó. Nem tudott magáról. Felkaptam a vállamra s kivittem az erdőből hátra a segélyállomásra. Ott bekötötték, azután elvittem még egy darabig, mert vagy 6 kilométer volt a betegszállító kocsikig, onnant a vasuti állomáshoz, majd meg ide.

Mialatt az ordinánc beszélt, a beteg lehunyt szemét, a melle erősebben emelte a takarót. Az asszony kezével oldalit eltakarva arcát, görcsös vidámságot pihentette. Mély csend volt, azthittük, elaludt a beteg.

Az asszony vigyázva halkán kinyitotta a szoba ajtaját és kiengedett. Amint kiértem, éppen csak hogy eltudtam kapni a félkarommal, hogy össze ne roskadjon.

Landauer Béla.

dekezni ez kon át m...
tig is, éjje...
sen beáll...
lakosság...
15-ike kö...
nak, a föl...
napig tart...
mellen hi...
degebb m...
liciai; a h...
alacsony...
A hadv...
molni kel...
időjárás...
erődei mi...
lembevéte...
természet...
ban ezekt...
Ivangor...
Visztula v...
és Bergre...
meg; Oss...
Bug vona...
Kelet Por...
Mjezec, O...
Világos...
teke esők...
folyóvizek...
például m...
seregek.

A hadv...
tos az is...
rendelkez...
ország ut...
a déli és...
deg télen...
országot...
mező, am...
san repül...
Az orosz...
valamivel...
től, mint...
formisa. I...
nyos olda...
runak: a...
muzsik jo...
mint a m...
egész mo...
hölgyek...
meleg kéz...
vezetősé...

H

Szép ki...
Ez itt a...
Gyerme...
Ágyukd...
Kardok...
A titok...

Szép ki...
Meseál...
Csudák...
Dübörg...
Senkise...
Hős ka...

Szép ki...
Makula...
Tán ne...
És ott...
Fiatal s...
Drága...
Örizzék...

1914. c

H I R E K.

Prémot a katonáknak.

A téli háború borzalmait ellen katonáinknak prémre van szükségük. Akinek van, küldje e címre: Hadsegélyező Irtatal, Budapest, Váci utca 38. A posta ingyen szállítja.

dekezni ez ellen. Falon, lezárt ajtón, ablakon át mindenhová beszív és eltarthat két hétig is, éjjel nappal. December elején rendszeresen beáll a bórához hasonló keleti szél. A lakosság alig tud védekezni ez ellen. Dec. 15-ike körül szélsécsend áll be, a vizek befagyának, a föld megkeményedik. Négy teljes hónapig tart a nyugodt, nem túlságosan kellemellen hideg. A lengyelországi tél nem hidegebb mint a kelet-porosországi vagy galiciái; a hőmérő ritkán mutat, —4 foknál alacsonyabb hőmérsékletet.

A hadvezérek számításában mindig számolni kell úgy a kedvező, mint a kedvezőtlen időjárás eshetőségeivel. Orosz-Lengyelország erődei mind a természetes akadályok figyelembevételével épültek és tulajdonképpen a természetes akadályok erősítik meg legjobban ezeket a várakat.

Ivangorod, Varsó és Novogeorgievsk a Visztula vonalát védik; Breszt-Litovsk, Serock és Bergre a Bugou való átkelést nehezítik meg; Ossoviec, Rosan és Pultunks a keleti Bug vonalán épültek; a Nyemen vonalát Kelet Porosorszag határával szemben Grodno Miezec, Olita és Kovno védik.

Világos, hogy mindezen várak stratégiai értéke csökken, vagy teljesen elvész, ha a védő folyóvizek befagynak. A befagyott Visztulán például már több ízben átkeltek ellenséges seregek.

A hadviselésre természetesen nagyon fontos az is, milyen utak állanak a seregek rendelkezésére. Tavasszal és ősszel Lengyelország utain szinte lehetetlen a közlekedés, a szél és árvíz minden utat tönkretesz. Hideg télen nincs többé köves, sáros nehéz országút, csak gyönyörű, sima, fehér hómező, amelyen toronyírányában, villámgyorsan repülnek a szánok.

Az orosz hadsereg zöldes-barna ruhája valamivel jobban állt a fehér hómező színeitől, mint a mi katonáink csukaszürke uniformisa. Így tehát csupán egyetlen hátrányos oldala lehet rájuk nézve egy téli háborúnak: az igénytelen nélkülözéshez szokott muzsik jobban el tudja viselni a hideget, mint a mi fiaink. De ezen is segítenek az egész monarchiában szorgalmasan dolgozó hölgyek, akik minden katonát ellátnak majd meleg kézzel, sapkával, míg a hadsereg vezetősége kitűnő bundákat varratott.

Hadnagy-avatásra.

K. Bélának írtam.

Szép kis huszár;
Ez itt a mesgye, ahol az élet
Gyermekévekből — férfikorba fut...
Ágyukdörgése, tűztorzák pattanása,
Kardok csengése, nyitják meg Néked im'
A titokzatos, bezárt, nagy Élet-kaput.

Szép kis huszár;
Mesedámodó két gyermekszemed,
Csudálkozok, hogy: lángban a világ!
Dübörg a föld... És feigyújtott falvak égnek.
Senkisem hallja síró »ajk«-át a népek...
Hős katonák rohannak tüskén-bokron át!...

Szép kis huszár;
Makulatlan, fényes acél kardod,
Tán nemsoká' ellenértől csepeg...
És ott abban a nagy, irtó zivatárban:
Fiatal szádnak derűs mosolygását,
Drága gyerek-szíved meleg dobbanását,
Órizzék, óvják, bajtól: az istenek...

1914. okt.

Németh Böske.

a tiszteletteljes invokáció már a télen is eszembe jutott... és kedves kötelességemnek tartom régi szándékomat tette váltani. Verseiből az igazi tehetség illata csapott meg — s nekem, ki verejtékes asoldosa vagyok csupán mesterségemnek, mindig boldog öröm volt, ha valakiben fiatal álmaim diadalmas tüzijátékát sikerült felfedeznem. Ön azok közül való, akik tényleg is azzá lesznek, amivé én álmodtam magamat, csak néhány, de súlyában rengeteg esztendő előtt.

— Hát ugy-e ír nekünk?

Kartársi szeretettel: Gács Demeter a Z. H. szerkesztője.

Nem hiúságból közlöm ezt a levelet; csupán csak azért, hogy úgy Kegyed kedves Szerkesztő úr, mint a tisztelt olvasó publikum is értesüljön róla, hogy szeretőket és bizalmukat tán mégsem pazarolták érdemtelenségre. És azon igyekszem ezután is mindig, hogy kedves városunk nevének mindenütt az országban — dicsőretek szerezzek. Vagyok szíves üdvözléssel Németh Böske.

— Hősi halál. Városunknak újabb hősi halottja van. Nagy Sándor (Nagy Gábor fia) a szerb harctéren esett el dicső küzdelemben. A nagy időkhöz méltó gyászal gyászolja őt és ápolja emlékét városunk egész közönsége is.

— Melegruhát a katonáknak! Zalavármegye főispánja pamutot küldött Sümeg asszonyainak, hogy kössenek hősipkát, térdmelegítőt, eszklóvédőt harcosainknak a zalaegerszegi hadsegélyező hivatalnak. Eddig 13 kg. pamut munkában van; de még 7 kg. munkás kézre vár. Kérem mindazokat, akik még nem kötöttek, de azokat is, akik már kötöttek, jöjjenek pamutért, (állami realiskola) hogy mielőbb küldhessük a kész kötött holmikait rendeltetési helyükre. Katonáink a mi szabadságunkért, a mi békés jólétünk megtartásáért küzdenek, a kemény téli napokon, éjszakákon; tegyük elviselhetővé fáradalmaikat a jó meleg kötött holmi által. Hősipkát, térdmelegítőt, eszklóvédőt ajándékoztak: Riszner Ferencné, Német Mari, kötöttek: Dus Margit, Gruber Mariska, Szabó Jusztina, Lukács Rózi. A hadbavonultaknak meleg holmira pénzt küldtek: Szűcs Pálné 10 K. A Chevra Kadisa 80 K. A sebesülteknek a városi kórházba adományoztak: Marton Ferencné, Adorjanné, Mojzer Józsefné zöld-ségfélé, Neumark Mihály 3 kg. borjúhús, Szűcs Zsigmondné 5 kg. hus, özv. Gosztony Istvánné, Sümegi Tivadar, a Ferencrendű zárdá bört. Uzsonát adtak: Fromwald Károly, Forintos Kálmánné (Zalamihályfa) Parkas Istvánné, Tóth Józsefné és nővérei; Tóth Juliska, Nagy Mariska, Gönye nővérek együtt; Klein Gyula, özv. Fischer Sámuelné, Eitner Zsigmondné. — Dr. Kellemen Károlyné.

— Újabb sebesült szállítás. A nagykanizsai tartalékkórház bejelentette, az újabb sebesült szállítmányt, mely a jövő hét egyik napján fog megérkezni Sümegre.

— Lovásárlás. Folyó hó 26-án d. e. 11 órakor az 53. lovasbizottság 5—12 éves lovakat vásárol Sümegen.

— Rendelet a 24—36 éves sorozásról. A már előre jelzett sorozásról szóló rendeletet tegnap kapták meg járásunk községet. A rendelet szerint Sümegen a jelentkezés október 25—28 napjain lesz reggel 8-tól délután 5 óráig. A mára már kifüggesztett rendelet közli, kik azok, akik a szemlén megjelenni tartoznak és kik vannak felmentve.

Felelős szerkesztő: Gellért Samu dr.

Szerkesztőtárs: Németh Böske.

Laptulajdonos és kiadó: Horvát Gábor.

Berson

Gummischarok
a legjobb

Gulliver

A prima
kaucsuk
cipősarok

kaucsuk sarkok
királya

Gulliveri olcsó, mert kaucsukból készült.

Sirolin
"Roche"

orvosilag ajánlva a légzőszervek
mindennemű megbetegedése ellen

tüdőbetegségek,
gégehurut,
szamárhurut,
gyermekek görvetykórja ellen.

Kapható minden gyógyszerárán
Egy üveg 2,5 korona

TÉRKÉP

a teljes harcterről darabonként

1 K 60 f.

Kapható HORVÁT GÁBOR

:: könyvkereskedésében. ::

PAPIR szalvéták

fehér és színes
100 darab K 1:50-től
K 3:50-ig.

Kapható: Horvát Gábor
papirkereskedésében Sümegen.

Hirdetéseket

jutányos arakon elfogad
a kiadóhivatal.

VERSENYÁRUHÁZ SÜMEGEN.

Gold Teréz

ajánlja a mai kornak megfelelő ujonnan berendezett üzletét, ahol a legjobb minőségű és legdivatosabb cikkek kaphatók. Állandó nagy raktár uri, női és gyermekcipőkben, legfinomabb uri kalap és sapkákban, férfi és női fehérneműekben. Divatos nyakkendők, gallérok, kézelők hozzávaló gombokkal. Nagy választék divatos férfi, női és gyermekszekendőkben, harisnyákban és keztyűkben. Legújabb divatu csipkegallérok és sálók. Nagy választék mindenféle kötényekben, klott és karton alsószoknyákban. Esernyők, piacitáskák, ridikülők, erszények, szappanok és illatszerrek nagy választékban és legolcsóbb árban kaphatók.

Uri és női cipők.

|| HÁZI CIPŐK! ||

APOLO

mozgófényképszínház • Ramassetter-utca.

megnyílik nov. 7-én.

Nyomatott Horvát Gábor gyorsajtóján Sümegen.

X

Süme

Isme

Vékony

posztor

havat a

nára, a

lába az

dig elte

gában,

eszébe

ves és

penyéb

fúj a fe

A sir

zolunk

amelyh

helyen

pen áll

akik a

tük, let

het, ha

gondos

nákról.

dalom

dolgon

polgári

minden

katonák

donképp

mértékb

kát és

vállalta.

Mind

dát kap

megren

Le

Ezeket

irom. Ak

ségében

el tölem.

e sorokat

után val

írást; —

nap virra

mostanáb

s ügyérze

néki. A r

nak, bár

Liviusz

forró, fer

a háború

Elnézen

nyörű okt

gyok. Mag

látott vid

futnak, tö

hósi ulán

a gyönyör

tos, mesé

hova mes